

הנרגשת ביקשה מבעלה שלא ילך לפגישה. מכיוון שחששה לחייו.

סיגריה

ומצת

יום הרצח הלכה מלי בבוקר למשרד הפנים. היא השאירה את כנה הקטן בבית המלון עם חברתה, גינה, ויחד עם בעלה הלכה להוציא דרכון ורשיון עבודה לצרפת. היא השבה כי כך תוכל לשקם את חיי המישטחה שלה.

כאשר חזרה מלי בצהריים לחדרה, מצאה שם פתק מאברום. הוא הודיע לה כי לקח את כל חפצייה, וכי אם היא רוצה אותם, עליה לבוא לחדרו יחד עם בנה. היא הייתה כועסת שהתפרצה לחדר וללקחה משם את הפציה. אברום היה עצבני אך לא מנע ממנה ללכת. הוא רק העיר לה כי היום יהיה סוף לכל הדברים האלה. הוא טרק את הדלת ויצא. לפני שהלך, לקח אברום ממלי סיגריה ומצת חדשניים שהיה אצלה. אחרי

הנרצח נעצר גם טסה בחשד שידו היתה בפסע, והוא החליט לשתף פעולה עם המישטרה. תמורת חסינות, סיפר כי שלושה ימים לפני הרצח בא אליו אברום, ביקש ממנו שיצטרף אליו ואמר לו: "בוא איתי להוריד את אמיר שרעבי". הוא סרב, לדבריו. ואמר: "תשאיר את זה לפעם אחרת". המושג להריד פירושו בלשון עבריינים "להרג".

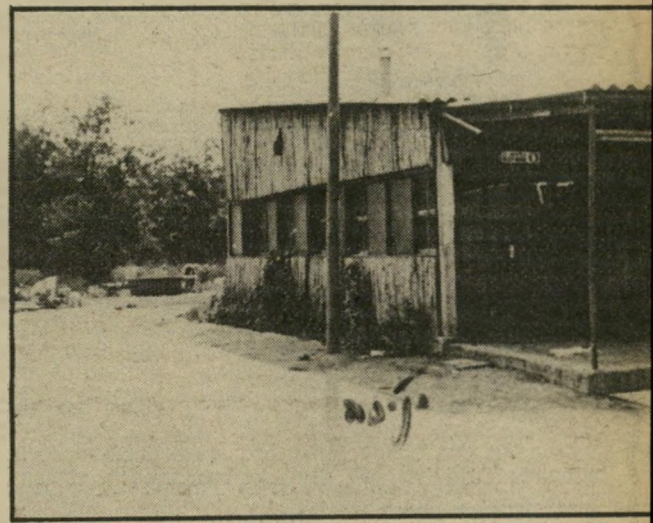
טסה גם העיד כי אותו זמן היה לאברום אקדח תופי, והוא חיפש עבורו כדורים. כאשר נתפס אברום, קרה אותו המישטרה, אך לא מצאה את האקדח או כל חומר נוסף, והוא נאשם לבסוף בשידול לרצח. על הדבר שאמר לטסה, ובהתקנה נשק ללא רשיון. מכתב האיטום שהגיש נגדו התובעת, הלנה ביילין, נזכרו רק שתי האש-

מה שנראה כחיק קירה מושלם

הפך למיקרה רצח שלא פוענח

מות אלה, לא היה בידי הפרקליטות חומר כדי להעמיד אותו לדין על הרצח עצמו. מה שנראה כחחילה כאישום בטוח ברצח, לא הגיע לבסוף להרשעה אפילו בשידול לרצח. ואחרי

היה עצבני. אך לא מנע ממנה ללכת. הוא רק העיר לה כי היום יהיה סוף לכל הדברים האלה. הוא טרק את הדלת ויצא. לפני שהלך, לקח אברום ממלי סיגריה ומצת חדשניים שהיה אצלה. אחרי

הסטיקיה שבה עבד שרעבי ושמתנה יצא לדרונו האחרונה. זונות, למרות שנמצא מניע ברור לרצח, לא הצליחה המישטרה להביא ראיות מספיקות. והנאשם בשידול לרצח - חברו הטוב של הנרצח ומאבם של אשתו - יצא זכאי מהאשמה. הרצח עצמו נותר לא פוענח.

הרצח נמצא המצת בתוך מכוניתו של המנוח.

כעבור כמה שעות הודיעו לאשה שבעלה נמצא מת. היא הייתה בטרם שהאברום רצח אותו. בגלל הניסיון המתמשך ביניהם, היא גם העירה כך במישטרה. המצת שייצא ממכונית היזק את דבריה.

תלמיד רציני

אחרי אברום. אך הוא לא נמצא קשה להפסד אדם שאין לו כתובת מגורים קבועה והוא נע ונד. אך הרשיון שמה מעקב אחרי חבריו הם שהובילו. אחרי כארבעה חודשים לשיבה בירושלים, שם חזר זקן עבות. התגורר אברום למד. ראש-הישיבה העיד בבית המישטרה כי הוא היה תלמיד רציני. זהבין את החומר התייחס אליו כנבדיראש.

מגודל זקן ופיאות עלה אברום על ספסל-הנאשמים. המישטרה מצאה עד נוסף, אמנון טסה, חבר של

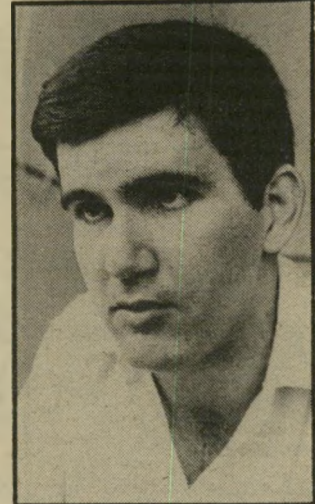
איזנה ארון

במדינה

(המשך מעמוד 48)

תבי זה, לא בשום-פנים-ואופן-לא, מפני שלא אושר לי להמשיך ב"תפקידי ככתב צבאי בצה"ל: אלא מתוך דאגה לאינטרסים הלאומיים בלבד.

היות שעבודתי הופסקה בטענה כי "שר-הביטחון לא אישר את המ"שך כהונתי", אני-רוצה לשאול אותך: האם כל העיתונאים ואו הכתבים הצבאיים: בגלל-צה"ל וברכתה או בביטאונים השונים של

כתב צבאי ישעיהו חסון, מה איכפת לך מהדרושים?

צה"ל, כמו ביטאון חיל-האוויר, קיבלו אישור להמשיך בעבודתם משר-הביטחון? הייתי הכתב הצבאי הדרווי הראשון והיחיד בצה"ל, ונתמנתי לתפקידי זה לא על סמך קשרים אישיים, אלא על-סמך כישורי בלבד.

אסור להתעלם מן העובדה, כי במשך עבודתי אכן הרגשתי ב"אפליה. אולם איש לא הצליח להכשיל אותי בתפקידי, משום שידעתי איך להגן על עצמי ועל האינטרסים של הדרושים. היה לי רקע בעיתונות.

אין ספק, כי אלמלא היה לי רקע בעיתונות, אזי בוודאי לא הייתי יכול להצליח בתפקידי.

ראש-הממשלה ושר-הביטחון, וכן מסקד חיל-האוויר, הכריזו פעמים איך-ספור, לא רק לפני הציבור היהודי והדרווי ולפני אמר צעיר-התיקשות, אלא גם באוזני התגנים לכל חיל בצה"ל, כולל לחיל-האוויר, בהתאם לכישוריהם.

אחרי הכרזות אלה ביקשתי מן עורך במחנה, שיאשר לי להנחות שיה צעירים דרושים לפני גיוסם לצה"ל. כמקובל במחנה, קיבלנו ואישור מהרמטכ"ל, מראש-איכ"א ומק"ר, לפרסם את השיח הזה ב"עיתון.

אחרי קבלת האישור נפגשתי עם שמיניסטים דרוויים מכפר-עוספיא, ושוחחתי איתם על הגיוס. עורכי במחנה החליטו, אחרי שקראו את השיח, כי הכותרת של השיח תהיה בחיל-האוויר. אך בעיקבות פירסום השיח הכותרת, נזף ראש-איכ"א בצורכי במחנה.

על כן אני מבקש לשאול: מדוע צריך לנוף בעורכי במחנה, כאשר ער הדרג המדיני קבע מפורשות, כי הצעירים הדרושים יכולים להתגייס לכל חיל בצה"ל?

נפגשתי יחד עם השופט הדרווי השיח" גיראלדין הלבי (התורם זה 11 שנה את כל משכורתו החד-שית למערכת-הביטחון) עם הרמטכ"ל, בלישכתו בקרייה בתל-אביב. השיח" הלבי הזמין את רא"ל עבי נותר בתיקי המישטרה כאחד ממיקרי הרצח שלא פוענחו.

הזמנה וביקר בדליית אל-כרמל. בביקורו אמר רב-אלוף רפאל איר תן, כי הצעירים הדרושים יכר לים להתגייס לכל חיל בצה"ל: ל"חיל-הים, לצנחנים, לגולני, לתותחנים וכדומה".

אחרי דבריו של הרמטכ"ל באה אל מערכת במחנה קצינת מקד"צ (קדם צבאי), בעלת דרגה של רב-סרן בצבא ההגנה לישראל.

שאלתי אותה באדיבות: יש צעירים דרושים המבקשים להתגייס לחיל-החמוש, מדוע לא מאשרים להם זאת? תשובתה הייתה, אני מצטט: אין, הדרושים לא יכולים להתגייס ל"חיל-החמוש" הקצינה שלא ידעה כי אני דרווי, הוסיפה: אתם מפרסמים במחנה, כי הרמטכ"ל אמר שהדרושים יכולים להתגייס לכל חיל בצה"ל, זה בכלל לא נכון.

אחר כך עוד התרגזה: "מה איכפת לך מהדרושים האלה? כש-ביל מה אתה דואג להם? מדוע אתה מגן עליהם?" אחרי דבריו של הרמטכ"ל בדליית אל-כרמל, ביקש צעיר דרווי בשם פואד יוסף עאמר, תושב הכפר פקיעין, להתגייס לחיל-החיי"מ.

הצעיר פנה אליי במכתב, סיפר כי בבקרים סירבו בתוקף להציב אותו בחיל החמוש, פקדו עליו להצטרף ליחידה 300, כשהמשיך להתעקש, נשפט ל-28 ימי מחבוש.

פניתי לקצינת יחסי-ציבור ברמטכ"ל וביקשתי את תגובתה לכך, לצעיר-הרב, עד היום לא קיבלתי כל תשובה. הדרושים בישראל מונים כיום יותר מ-50 אלף-נפש. לא ייתכן כי ייעשה מעדה זו ומבניה צחוק. הגיע הזמן לדבר דוגרי.

אם קצינים-בכירים בצה"ל מכריזים ומבטיחים, עליהם לקיים, ראש אגף כוח-אדם בצה"ל, האלוף משה נתיב, נכשל בתפקידו, עליו להסיק מסקנות ולהתפטר. עד כאן, מיכתבו של חסון.

מפגינים מריאן ופרנק שיינגול ובנותיהם להתייצב בכירות

גם על מיכתב זה, שנשלח לפני כמה שבועות, לא התקבלה כל תשובה.

רכי"אדם

שכר-דשב באשדוד

ההתקלות בכיכר צינה בתל-אביב, באחד מימי השבוע שעבר, היתה בלתי-שיגרתית. זו הפעם הראשונה מהזמן הזה, שאיש מהעוברים והשבים לא קרא קריאות בוז לעבר מפגיני הקהל

המצב הכלכלי שגרם לו לרדת בצורה ניכרת ברמת-החיים, שאלה הורגל ואלה הרגיל את מישפחתו, מהווה את הסיבה היחידה לרצונו לשוב לאנגליה. "בחו"ל קראו לנו יהודים מלוכ" לכים ופה אנחנו גויים מלוכלכים", מוסיף שיינגול, "אני רוצה שיתייחסו אלי כאל יהודי, בלי אבחנה לעניין מוצאי". פרנק מבקש את עזרת הציבור, כדי שיוכל לחזור לאנגליה. את כל כספו השקיע בניסיון לשפר את הבין שלא יוכל להמשיך לקיים אותה בתנאים הנוכחיים. וגילה ש" אין לו כסף כדי לצאת מישראל. נאלץ להתייצב בכירות.